

«Έπρεπε νὰ τὸν νομίσωσι στενοχωρημένον, σχεδὸν ἀπορὸν· μοὶ ἔδωκε πάντα ταῦτα διὰ τὸν υἱὸν τοῦ!... καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἀρχήν!...

«Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπετέλεσε τὴν ὑφίστην ταύτην πράξιν, ὅταν ἐγὼ ἔλαβον τὸ φρικῶδες θάρρος νὰ τὴν παραδεχθῶ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνω, τί λέγω; νὰ τὴν ἀπαιτήσω, τότε σεῖς ὁ ἥρεμος, ὁ ἥπιος, ὡς λέγετε, ἔρχεσθε νὰ μᾶς εἰπῆτε:

«— Πρέπει ὁ ἔνοχος ν' ἀποκαλυφθῇ καὶ ὁ ἔνοχος εἶνε υἱός, χάριν τοῦ ὁποῦ διεπράξατε τὰ ἡθικὰ ταῦτα ἐγκλήματα!»

«Πολὺ ὠραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Αὐτὸς καὶ ἐγὼ, ἐν ταῖς δριμεύαις βασιάνοις, ὡς ὑφιστάμεθα, δοκιμάζομεν ἰσως τὰς μόνας χαράς, τὰς ὁποίας μᾶς ἐδόθη νὰ αἰσθανθώμεν ἐν τῇ ζωῇ μας...

«Καὶ θέλετε νὰ μᾶς τὰς ἀφαιρέσητε! Δοκιμάσατε! Παρὰ ν' ἀφήσω νὰ συλλάβωσι τὸν υἱὸν μου, θὰ τὸν ἐφόνευον ἐγὼ διὰ τῆς ἰδίας μου χειρός, καὶ θὰ ἐφονεύομην κατόπιν αὐτοῦ! Ὑπάγετε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Βαριδᾶν ὅτι ὠθήσατε εἰς τὸν θάνατον τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον. Κάμετε λοιπὸν τοῦτο, σεῖς, ὅστις λέγετε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε!»

[Ἐπιστὰ τὸ τέλος].

Γ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν
Κλειοπάτρας Νικολαΐδου.

A. S. ΠΟΥΣΚΙΝ

Η ΒΟΛΗ

Διήγημα

[Τέλος]

Β'

Παρηλθὼν ἔτη τινὰ καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων τινῶν περιστάσεων ἠναγκάσθη νὰ κατοικήσῃ εἰς μικρὸν χωρίον τῆς ἐπαρχίας Ν**· Ἐνησχολημένος εἰν ἀγροτικὴν ἐργασίαν, δὲν ἔπαυον ἀναμνησκόμενος μετὰ τινος λύπης τὸν πρότερον θορυβῶδη καὶ ἀμέριμνον βίον· τὸ δυσκολώτερον δι' ἐμὲ ἦτο νὰ συνειθίσω νὰ διέρχωμαι τὰς ἐαρινὰς καὶ χειμερινὰς νύκτας ἐν ἐντελῇ ἀπομονώσῃ.

Μέχρι μεσημβρίας καὶ πῶς ἀκόμη διηρχόμην τὰς ὥρας μου, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ δημογέροντος, περιερχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰς διαφόρους ἐργασίας· ἀλλ' ἅμα ὡς ἤρχιζε νὰ νυκτώνῃ, ὀλοτελῶς πλέον δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Εὐάριθμα βιβλία, εὐρεθέντα ὑπὸ τὰ ἔρμάρια, τὰ εἶχον πλέον ἀποστηθίσαι.

Ὅλα ὅσα παραμύθια ἠδυνήθη νὰ ἐνθυμηθῇ ἡ ἐπιστάτης Κυρίλλοβνα μοὶ τὰ διηγήθη ἐπανειλημμένως· τὰ ἄσματα τῶν

γυναικῶν τοῦ χωρίου μοὶ ἔφερον ἀθυμίαν καὶ πληξίν. Ἦρχισα νὰ τσοῦζω καὶ ποτε, ἀλλὰ τοῦτο μοὶ προὔξεναι κεφαλαλγίαν. Καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐφοβήθη νὰ μὴ κατανήσω μέθυσος ἀπὸ θλίψιν, δηλαδὴ ὁ θλιβερώτερος τῶν μεθύσων, παραδείγματα τῶν ὁποίων πολλὰ εἶχον ἴδει εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας.

Πλησιεστέρους γείτονας δὲν εἶχον ἄλλους, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν θλιβερῶν, ὧν ἡ συνδιάλεξις συνίστατο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς λυγμοὺς καὶ στοναχάς. Ἡ μοναξιά καθίστατο μᾶλλον ἀνεκτὴ. Ἐπὶ τέλους ἔκαμα τὴν ἀπόφασιν νὰ κατακλίνωμαι ὅσον οἶόν τε ἐνωρίς, νὰ δειπνῶ δὲ ὅσον τὸ δυνατόν ἄργα· δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου συνέτεμον τὰς νύκτας καὶ ἐπηύξανον τὴν διάρκειαν τῶν ἡμερῶν.

Τέσσαρα βέρστια μακρὰν ἐμοῦ, εὐρίσκοντο πλούσια κτήματα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κόμησσαν Β**, ἀλλ' εἰς αὐτὰ κατῴκει μόνον ὁ ἐπιστάτης, ἡ δὲ κόμησσα ἐπεσκέφθη τὰ κτήματα αὐτῆς, ἀπαξ μόνον, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὑπανδρείας τῆς, παρέμεινε δὲ μόλις περὶ τὸν ἕνα μῆνα. Ἐν τούτοις τὸ δεύτερον ἔαρ τῆς καθεύδεώς μου, διεδόθη ὅτι ἡ κόμησσα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἔρχεται ὅπως διέλθῃ τὸ θέρος εἰς τὸ κτήμα τῆς. Πράγματι οὗτοι ἀφίχθησαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Ἡ ἀφίξις πλουσίου γείτονος εἶνε σοβαρὸν συμβεβηκὸς διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων. Οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ οἰκεῖοι αὐτῶν ὁμιλοῦσι περὶ τούτου δύο μῆνας πρότερον καὶ τρία ἔτη βραδύτερον. Ἀναφορικῶς πρὸς ἐμὲ, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ περὶ ἀφίξεως νεαρᾶς καὶ ὠραίας γείτονος εἰδήσις, μεγάλως ἐπενήργησεν ἐπ' ἐμοῦ· ἐφλεγόμην ὑπὸ ἀνυπομονησίας νὰ τὴν ἴδω, ὡς ἐκ τούτου τὴν πρώτην Κυριακὴν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς τῆς, ἀνεχώρησα διευθυνόμενος εἰς τὸ χωρίον ** ὅπως συστηθῶ πρὸς τὰς αὐτῶν ἐκλαμπρότητας, ὡς πλησιέστερος γείτων καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Ὁ οἰκέτης μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κόμητος, καὶ διηυθύνθη ὅπως μὲ ἀναγγείλῃ. Εὐρύχωρον σπουδαστήριον ἦτο κεκοσμημένον μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς πολυτελείας· πρὸς τοὺς τοίχους παρετηροῦντο βιβλιοθήκαι, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὀπίσθων ὑπῆρχεν ὀρειχάλκινος προτομὴ ἄνωθεν τῆς μαρμαρίνης θερμάστρας ὑπῆρχε πλατὺς καθρέπτης· τὸ δάπεδον ἐκάλυπτε πρασινὴ ἐρέα καὶ τάπητες.

Συνειθισμένος εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ἀπέριτον τῆς πτωχικῆς γωνίας μου καὶ πρὸ πολλοῦ μὴ ἰδὼν ξένα πλοῦτη, κατελήφθη ὑπὸ δειλίας τινὸς καὶ ἀνέμεινον τὸν κόμητα μετὰ τινος παλμοῦ, ὡς ὁ θεσιθῆρας ἐπαρχιώτης ἀναμένει τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπουργοῦ. Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ εἰσῆλθεν εὐεὶδης ἀνὴρ, ἡλικίας τριάκοντα καὶ δύο περίπου ἐτῶν.

Ὁ κόμης μ' ἐπλησίασε μὲ ὕψος εἰλικρινὲς καὶ εὐμένες προσεπάθουν νὰ λάβω θάρρος καὶ ἤρχισα αὐτοσυσταινόμενος, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ προέλαβε. Ἐκαθήσαμεν. Ἡ συνδιάλεξις του, ἐλευθέρᾳ καὶ φιλικῶς

διεσκέδασε τὴν ἀπαγριωθεῖσαν συστολήν μου· ἤρχισα νὰ συνέρχωμαι, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ἡ κόμησσα καὶ κατελήφθη ὑπὸ πλείονος ἢ πρότερον ταραχῆς. Ἦτο πράγματι καλλονή. Ὁ κόμης μὲ παρουσίασεν· ἤθελον νὰ φανῶ ὁμιλητικὸς ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον προσεπάθουν νὰ λάβω ὕψος ἀβίαστον, τοσοῦτον ἡσθάνόμην, ἐαυτὸν ἀδέξιον. Ἐκεῖνοι, ὅπως μοὶ δώσωσι καιρὸν νὰ συνέλθω καὶ ἐξοικειωθῶ εἰς τὴν νέαν γνωριμίαν, ἤρχισαν ὁμιλοῦντες ἀναμεταξύ των, φερόμενοι πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς φίλον γείτονα καὶ ἀνευ φιλοφρονήσεων.

Ἐν τούτοις ἐγὼ, ἤρχισα νὰ βαδίζω ἐμπρὸς ὀπίσω, θεώμενος τὰς εἰκόνας καὶ τὰ βιβλία. Δὲν εἶμαι γνώστης τῶν εἰκόνων, μία ὅμως τούτων ἐκίνησε τὴν προσοχήν μου. Παρίστα τοπεῖόν τι τῆς Ἑλβετίας, ἐν αὐτῇ μ' ἐξέπληξεν, οὐχὶ ἡ τέχνη, ἀλλὰ διότι ἡ εἰκὼν ἔφερε δύο σφαίρας ἐμπεπηγμένας ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης.

— Ἰδοὺ ἐπιτυχὴς βολή, εἶπον, ἀποταθείς πρὸς τὸν κόμητα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· πολὺ ἀξιόπαρατήρητος βολή Σεῖς σκοπεύετε καλῶς; ἐξηκολούθησεν.

— Ἐξαιρετὰ, ἀπήντησα, χαίρων, διότι ἡ συνδιάλεξις ἔθιγεν ἐπὶ τέλους ἀντικείμενον ἐνδιαφέρον με. Εἰς τριάκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἐπὶ παιγνιοχάρτου δὲν ἀποτυχᾶν, ἐννοεῖται, μὲ πιστόλια γνωστά μοι.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κόμησσα μὲ ὕψος μεγάλου ἐνδιαφέροντος· καὶ σύ, φίλε μου, ἐπιτυχάνεις τὸ παιγνιοχάρτον εἰς τριάκοντα βήματα;

— Κάποτε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· θὰ δοκιμάσωμεν. Εἰς τὸν καιρὸν μου, δὲν ἐσκόπευον ἀσχημα, ἀλλὰ πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν δὲν ἔλαβον εἰς χεῖράς μου τὸ πιστόλιον.

— ὦ! παρετήρησα, τότε στοιχηματίζω ὅτι ἡ ἐκλαμπρότης σας δὲν θὰ ἐπιτύχετε τὸ χαρτίον καὶ εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν· τὸ πιστόλιον ἀπαιτεῖ διηνεκὴ γύμνασιν, τοῦτο τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας. Εἰς τὸ σύνταγμα ἐθεωροῦμην εἰς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων σκοπευτῶν.

Συνέβη ποτὲ ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα νὰ μὴ λάβω εἰς χεῖρας πιστόλιον· τὰ ἰδικά μου τὰ εἶχον δώσει εἰς ἐπισκευήν. Τί νομίζετε, ἐκλαμπρότατε; Τὸ πρῶτον, ἅμα ὡς ἤρχισα νὰ σκοπεύω κατόπιν, ἀπέτυχον τετράκις κατὰ σειρὰν εἰς φιάλην ἀπὸ εἴκοσι βημάτων. Εἴχαμεν ἕνα λοχαγὸν εὐφύεστατον καὶ διασκεδαστικώτατον ἄνθρωπον, ὅστις ἔτυχε παρὼν καὶ μοὶ εἶπε:

«— Πρέπει νὰ ἔξυρῃς, φίλε μου, ὅτι τὸ χέρι σου δὲν κυτᾷ τὴν μοιρολόγια!»

— Ὅχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇτε τὴν γύμνασιν, διότι λησμονῆτε. Ὁ καλλίτερος σκοπευτὴς τὸν ἐγνώρισα, ἐγυμνάζετο καθ' ἐκάστην· τρεῖς τοῦλάχιστον φορὰς πρὸ τοῦ γεύματος. Τὸ εἶχε πλέον συνειθίσει ὡς νὰ ἔπινε ἕνα ποτήρι ρακῆς.

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔχαιρον, διότι κατέστη ὁμιλητικὸς.

— Καὶ πῶς ἐσκόπευε ; με ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἴδου πῶς, ἐκλαμπρότατε : Εἶδε, λόγου χάριν, ὅτι μία μυῖα ἐκάθησεν εἰς τὸν τοῖχον... Γελάτε, κόμησσε ; Σὰς ὀρκίζομαι, εἶνε ἀληθές... Βλέπει τὴν μυῖαν καὶ φωνάζει : Κοσμά, φέρε τὸ πιστόλι ! Ὁ Κοσμάς ἰδὼν τῷ φέρει πλήρες τὸ πιστόλιον. Μπάμ, καὶ καθίζει τὴν μυῖαν εἰς τὸν τοῖχον !

— Τοῦτο εἶνε ἀξιοθαύμαστον ! εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ πῶς καλεῖται αὐτὸς ὁ κύριος ;

— Σύλβιος, ἐκλαμπρότατε.

— Σύλβιος ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς θέσεώς του· ἐγνωρίσατε τὸν Σύλβιον ;

— Πῶς νὰ μὴ τὸν γνωρίζω, ἐκλαμπρότατε ; ἤμεθα φίλοι· εἰς τὸ σύνταγμα τὸν ἐθεωροῦμεν ὡς συναδέλφον· ἀλλ' ἰδὼν παρῆλθον ἤδη πέντε ἔτη, ἀφότου δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτοῦ εἰδήσιν. Ὡστε καὶ σεῖς, ἐκλαμπρότατε, θὰ τὸν ἐγνωρίσατε βεβαίως ;

— Τὸν ἐγνώρισα, πολὺ τὸν ἐγνώρισα. Δὲν σὰς διηγῆθην ποτὲ ἐν ἀξιοπερίεργον συμβεβηκός ;

— Μήπως ἐννοεῖτε, τὸ ράπισμα, ἐκλαμπρότατε, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς χορὸν τινα ἀπὸ ἑνα ταραξίαν ;

— Καὶ σὰς εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ ταραξίου τούτου ;

— Ὅχι, ἐκλαμπρότατε, δὲν μοι τὸ εἶπε... Ἄ, ἐκλαμπρότατε ! ἐξηκολούθησα, μαντεύσας τὴν ἀλήθειαν· συγγνώμην... δὲν ἐγνώριζον... μήπως εἴσθε ὑμεῖς ;

— Ἐγὼ αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ κόμης με ὕψος σφόδρα τεταραγμένος· ἡ δὲ τρυπημένη εἰκὼν εἶνε τεκμήριον τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς μας.

— Ἄ, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ κόμης, πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸ διηγῆθῃς, μοι προξενεῖ φρίκην ὅταν τὸ ἀκούω.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ κόμης· θὰ τὰ διηγῶ ὅλα. Ὁ κύριος γνωρίζει πῶς προσέβαλον τὸν φίλον του, ἄς μάθῃ λοιπόν, πῶς μ' ἐξεδίκηθη ὁ Σύλβιος.

Ὁ κόμης μοι προσέφερε καθίσμα, ἐγὼ δὲ μετὰ ζωηροτάτης περιεργείας ἤκουσα τὴν ἀκόλουθον διήγησιν :

— Εἶχον νυμφευθῇ πρὸ πάντε ἐτών. Τὸν πρῶτον μῆνα διήλθον ἐνταῦθα εἰς αὐτὴν τὴν ἔπαυλιν. Εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ὀφείλω τὰς καλλιτέρας στιγμὰς τοῦ βίου μου καὶ μίαν ἐκ τῶν βαρυτέρων ἀναμνήσεών μου.

» Ἐσπέραν τινὰ ἐβαίνομεν ὁμοῦ ἔριπποι· ὁ ἵππος τῆς συζύγου μου ἐδυστρόπει πῶς· ἐκείνη ἐτρόμαξεν, ἀφῆκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου εἰς χεῖράς μου καὶ ἐπορεύθη περὶ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐγὼ προεπορεύθην. Εἰς τὴν αὐλὴν βλέπω ὄχημα· μοι εἶπον ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου ἀναμένει τις, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ κοινοποιήσῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλ' εἶπεν ἀπλῶς ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ με ἴδῃ.

» Εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον καὶ εἶδον εἰς τὸ σκότος ἄνθρωπον κατεσκονισμένον καὶ φέροντα πῶγωνα· ἵστατο

ἐδῶ παρὰ τὴν θερμάστραν. Τὸν ἐπλησίασα, προσπαθὼν νὰ ἀναμνησθῶ τὴν μορφήν του.

» — Δὲν μ' ἐγνώρισες, κόμη ; μοι λέγει διὰ τρεμούσης φωνῆς.

» Ὁ Σύλβιος ! ἀνεκράυγασα καὶ σὰς βεβαιῶ, ἠθάνθην ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνωροῦντο.

» — Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξηκολούθησε· σοὶ ὀφείλω μίαν βολήν· ἦλθον νὰ κενώσω τὸ πιστόλιόν μου, εἰσαι ἔτοιμος ;

» Τὸ πιστόλιόν του ἐξεῖχεν ἐξ ἐνὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου του. Ἐμέτρησα δώδεκα βήματα καὶ ἔστην ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ ταχέως, πρὶν ἐπιστρέψῃ ἡ σύζυγός μου. Ἐκεῖνος ἐβράδυνεν· ἐζήτησε φῶς. Μὰς ἔφερον κηρία· Ἐγὼ ἔκλεισα τὴν θύραν, ἀπηγόρευσα τὴν εἰσοδὸν εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν αὖθις νὰ πυροβολήσῃ.

» Ἐξήγαγε τὸ πιστόλιον καὶ ἐσκόπευσε... Ἡρίθμουν τὰ δευτερόλεπτα... ἐσκεπτόμην ἐκείνην... Φρικώδης παρῆλθε στιγμή ! Ὁ Σύλβιος κατεβίβασε τὴν χεῖρα.

» — Λυποῦμαι, εἶπε, διότι τὸ πιστόλιόν μου δὲν εἶνε γεμάτον ἀπὸ πυρῆνας κεράσων... ἡ σφαῖρα εἶνε βαρεῖα. Μοι φαίνεται πάντοτε ὅτι μεταξύμας λαμβάνει χώραν ὅχι μονομαχία, ἀλλὰ δολοφονία· ἐγὼ δὲν ἐσυνείθισα νὰ σκοπεύω ἐπὶ ἀόπλων. Ἄς ἀρχίσωμεν ἐκ νέου· ἄς ρίψωμεν κλήρους, τίς θὰ ρίψῃ πρῶτος.

» Ἡ κεφαλή μου ἐδονεῖτο... νομίζω ὅτι δὲν συγκατετιθέμην... Ἐπὶ τέλους ἐπληρώσαμεν ἀκόμη ἕτερον πιστόλιον, περιεστρέψαμεν δύο κλήρους, τοὺς ὁποίους ἔριψεν ἐντὸς τοῦ πιλικίου, ὅπερ ἐγὼ ἄλλοτε εἶχον διατρυπήσει· ἐξήγαγον καὶ αὖθις τὸν πρῶτον ἀριθμόν.

» — Ἐχεις, κόμη, διαβολεμένην τύχην, εἶπεν οὗτος διὰ μειδιάματος, ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει καὶ τί τὴν τρόπον ἠδυνήθη νὰ μ' ἐξανγκάσῃ εἰς τοῦτο... ἀλλ' ἐγὼ ἐπυροβόλησα καὶ εὖρον αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰκόνα. (ὁ κόμης ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν διατρυτὸν εἰκόνα· τὸ πρόσωπόν του ἐφλέγετο· ἡ κόμησσε ἦτο ὡχρὰ ὡς σουδάριον, ἐγὼ δὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω ἐπιφώνημα).

» Ἐπυροβόλησα, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης· καί, δοῦσα τῷ Θεῷ, ἀπέτυχον· τότε ὁ Σύλβιος... (κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἦτο, ἀληθῶς, φοικώδης), ὁ Σύλβιος ἤρξατο σκοπεύων με.

» Αἶφνης ἡ θύρα ἠνοίχθη, ἡ Μάσσε εἰσορμᾷ καὶ μετὰ κραυγῆς ρίπτεται περὶ τὸν τράχηλόν μου. Ἡ παρουσία της μοι ἐπανεφέρει τὸ θάρρος. « Φιλάτῃ μου, τῇ εἶπον· δὲν βλέπεις ὅτι ἀστεϊζόμεθα ; Διατί νὰ τρομάξῃς ! Πήγαίνε νὰ πῖνῃς ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἔλθε πάλιν ἐδῶ· θὰ σοὶ παρουσιάσω ἕνα ἀρχαῖον φίλον καὶ συναδέλφον. »

» Ἡ Μάσσε δὲν ἤθελε, καὶ καλὰ, νὰ πιστεύσῃ.

» — Εἰπέτε μου, ἀλήθεια λέγει ὁ σύζυγός μου ; εἶπεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν

φοβερὸν Σύλβιον· εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀμφότεροι ἀστεϊζέσθε ;

» — Πάντοτε ἀστεϊζεται, κόμησσε, τῇ ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος· ἀστεϊζόμενος, μοι ἔδωκε ποτε ράπισμα, ἀστεϊζόμενος μοι διετρύπησε διὰ σφαίρας αὐτὸ ἐδῶ τὸ πιλικίον, ἀστεϊζόμενος πρὸ μικροῦ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ· τῶρα ἐπῆλθε καὶ εἰς ἐμὲ ἡ ὀρεξις ν' ἀστεϊσθῶ...

» Καὶ ταῦτα λέγων ἠθέλησε νὰ με σκοπεύσῃ... ἐνώπιον αὐτῆς !

» Ἡ Μάσσε ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

» — Ἐγείρου, Μάσσε, εἶνε ἐντροπή ! ἀνεφώνησα μετὰ λύσσης· σεῖς δέ, κύριε, θὰ παύσητε χλευάζοντες τὴν πτωχὴν ταύτην γυναῖκα ; Ὁ πυροβολήσατε, ἡ ὄχι ;

» — Δὲν θὰ πυροβολήσω, ἀπεκρίθη ὁ Σύλβιος, εἶμαι ικανοποιημένος· εἶδον τὴν ταραχήν σου, τὴν δειλίαν σου, σὲ ἡνάγκασα νὰ με πυροβολήσῃς. Τοῦτο μοι ἀρκεῖ. Θὰ μ' ἐνθυμεῖσαι. Σὲ παραδίδω εἰς τὴν συνείδησίν σου.

» Ἡθέλησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἔστη εἰς τὴν θύραν, προσέβλεψε τὴν διατρυθεῖσαν εἰκόνα, ἐπυροβόλησε χωρὶς σχεδὸν νὰ τὴν σκοπεύσῃ καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ σύζυγός μου ἔκειτο λιπόθυμος· οἱ ὑπηρέται δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν σταματήσωσι καὶ ἐθεώρουν αὐτὸν μετὰ φρίκης. Ἐξῆλθεν εἰς τὸ περίπτερον, ἐκάλεσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀνεχώρησε πρὶν ἔτι ἐγὼ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἣν μοι προὔξενησαν πάντα ταῦτα.

Ὁ κόμης ἐσίγησε. Τοιουτοτρόπως ἔμαθον τὸ τέλος τοῦ συμβάντος τούτου, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον με εἶχε ποτε καταπληξεί. Τὸν ἥρωα αὐτοῦ οὐδέποτε ἐπανεῖδον. Λέγεται, ὅτι ὁ Σύλβιος, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Ὑψηλάντου, ὀδηγῶν ἀπόσπασμα ἐταριστῶν, ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἐν Δραγατσάνῳ μάχην.

Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Πολυξένης Κοσμά, Καν Βρυωνίδου, Καν Ὀλυμπίου καὶ κ.κ. Ἀνάρχου Σιμόπουλον, Ἰω. Ν. Χαϊδόπουλον, Ἰωάν. Ἀννινον, Θ. Α. Καλάρην, Χαράλαμπος Καβαδίου, Σπ. Β. Γαρμπῆν, Κωνστ. Δρακόπουλον, Ἰω. Πέπαν, Σπυρ. Στουπάθην, Δ. Διαμαντόπουλον, Ἡλίου Μούλιν καὶ Γεώργ. Νέγκαν. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κωνστ. Γ. Παναγῆν. Ἀπεστάλησαν. Ἐστῶ. — κ. Γ. Παμπούκην. Ἀπεστάλησαν. Ἐλήφθησαν. — κ. Π. Κότσιαν. Δογαριασμός ἀπεστάλη. — κ. Β. Νικολάου Βάρνην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν 1, 8. — κ. Ἀριστοφάνην Μπιζάκην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον. Ἐκλεκτῶν καὶ Ἀπομνημονευμάτων. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Ε. Μ. Μεσολόγγιον. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς, διὰ τὰ Ἐκλεκτά. — κ. Κ. Γ. Μενεξῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον Ἀπομνημονευμάτων. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.